

[Socialministeren.]

tionærerne søgte deres sociale sikring udvidet ved hjælp af positive argumenter i relation til deres egne faggrupper. Hvorfor skal en sådan bestræbelse sammenkædes med et angreb på H. og K., et angreb i konservativ regie, som om det mere gjaldt om at genere H. og K. end om at løse et eget problem på passende måde. Er det virkelig FTFs interesser, der her udtrykkes? Det forekommer mig, at den aktion, der her er sat ind, er af mere primitiv karakter, end det almindeligvis er tilfældet under divergenser i dette høje ting.

Jeg blev spurgt, hvorledes det forholdt sig med det andragende, som var fremsendt af Forbundet for den forebyggende Børneforsorgs Personaleorganisationer. I første omgang har arbejdsnævnet afvist de pågældendes andragende. Jeg har haft dem til en forhandling, hvori også departementschefen i ministeriet deltog, og følgende træk kan oplyses, naturligvis kun enkelte træk i dette helhedsbillede: af forbundets medlemmer er nogle arbejdsløshedsforsikrede i kommunalarbejdernes arbejdsløshedskasse, andre i sygeplejerskernes arbejdsløshedskasse, og endelig er funktionærernes arbejdsløshedskasse villig til under forudsætning af en vedtægtsændring som før omtalt at optage den del af personalet, der ikke kan optages i kommunalarbejdernes arbejdsløshedskasse.

Teoretisk synes de pågældende således fuldt ud at kunne blive dækket mod arbejdsløshedsrisiko i bestående arbejdsløsheds-kasser, men hvis man skal anerkende en arbejdsløshedskasse for forbundet, synes konsekvensen naturligt at måtte blive den — det melder sig i hvert fald til overvejelse — at denne kasse så også må bære arbejdsløshedsrisikoen inden for hele området. Jeg tror, det ærede medlem hr. Baunsgaard var inde på denne løsning. Med andre ord: de, der for øjeblikket er arbejdsløshedsforsikrede i andre kasser, må forlade disse og gå ind i den ny, anerkendte arbejdsløsheds-kasse.

Jeg har ført forhandlinger med organisationen med henblik på at få materiale til fremsendelse til arbejdsnævnet for om muligt at opnå en ny bedømmelse i arbejdsnævnet, idet jeg synes, det er rigtigst under alle omstændigheder, at der er et nært samarbejde mellem arbejdsnævnet og ministerium. Personlig tvivler jeg på, at spørgsmålet om social sikring i tilstrækkelig grad kan nås gennem en arbejdsløsheds-kasseordning, selv om den bliver af god og tilfredsstillende karakter. Jeg ville tro, at det vil være nødvendigt for funktionærerne at beskæftige sig med reglerne om opsigelse af funktionærer, især spørgsmålet: usaglige afskedigelser. Her er der et meget følsomt område, som jeg tror betyder meget. Imidlertid, for at også offentligheden kan blive orienteret om et problemfelt, der er ført så skævt ind i folketinget, ser jeg gerne et udvalg som det, flertallet ønsker, nedsat med det formål at overveje det rejste spørgsmål om adgang til statsanerkendelse af arbejdsløsheds-kasser på funktionærområdet i overensstemmelse med betænkningens formulering. Jeg skal gerne bringe ønsket til snarlig virkeliggørelse. Jeg kunne tænke mig at henstille til departementschef Erik Dreyer at overtage formandskabet i et sådant udvalg.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen henviste til en tidligere debat her i tinget om nedsættelsen af et sådant udvalg. Denne omtale af et udvalg var først og sidst præget af uvilje mod H. og K. Jeg svarede her i tinget (sp. 1358, 5. december 1958), at jeg syntes, at det ærede medlem søgte at grave kløften dybere mellem funktionærer og de under De Samvirkende stående lønarbejdere.

Jeg udtalte videre — sp. 1359 —:

„Funktionærgruppen danner et stort og ikke helt ensartet interessefelt, og det ville være det naturligste, om de faglige problemer, der her melder sig, i første linje kunne løses på et fagligt plan i forståelse med arbejdsmarkedets øvrige organisationer.“